

„СОЦИАЛИСТЪ“
излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Административната се намиратъ
въ СОФИЯ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 стран.

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Абонаментътъ се прѣдплаща

За год. лева 10 —

„ 6 м. „ 5 —

„ 3 м. „ 2 50

За въ странство лева 14

Особно за притурката абонаментъ не се приема.

Единъ брой 10 ст

Съ притурката 15 ст.

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Rédaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Помощи за руссенскитѣ стачници печатари.

Отъ № 58: 52 л. 35 ст.

Т-Сейменъ: М. Ив. М. 250; Ив. П. 50 ст.; Г. Х. 50 ст.;
Ив. А. П. 25 ст.; К. В. 25 ст.; Д. С. 50 ст.; Д. Д. 50 ст.;
Иозо Ив. 1 л.; Г. Мил. 50 ст.; Д. Пенковъ 50 ст. Д-ръ
Нуриджанъ 1 л.; Ж. Тоневъ. 50 ст.; С. Лековъ 25 ст. —
П. Д. л. Всичко 975

Нула: Стойковъ 50 ст.; К. Цѣновъ 60 ст.; Л. Кор-
мановъ 50 ст.; Г. Циндаровъ 50 ст. О. Кормановъ 50 ст.;
А. Динковъ 50 ст.; А. Д. Воденчаровъ 50 ст.; Я. Драгановъ
50 ст.; Х. Чорбановъ 1 л.; М. П. 2 л.; Каракурбановъ 2 л.;
Г. Р. 1 л.; Ж. Чичовъ 30 ст.; С. Ивановъ 1 л. — Всичко 1140.
Всичко 78 л. 50 ст.

Гответе се за 18 Май!

Въ живота на народитѣ има събития, прѣдъ паметта на които човѣкъ е длъженъ да наведе глава и прѣстъпления, които не могатъ да се забравятъ. Чувството на враждата, пораждано отъ разнообразието на политически интереси и борбата, която въ всѣка обществена група има опрѣдѣлени цѣли, трѣбва да заглъхнатъ въ минутата, въ която сме длъжни да отдадемъ данъта си прѣдъ тая паметъ. Защото по високо надъ разнообразнитѣ чувства и вражди стои споменътъ за такива дни, които съ гордостъ могатъ да се посочватъ въ политическата история на всѣки народъ.

Бляскавото и тържественно празнуване на дни, като 18 Май, записани въ първитѣ редове на народни календаръ, прѣдставлява интересъ не по своитѣ религиозни церемонии и не по опова надута лицемѣрие, което съпровожда празненствата на трона и олтаря, нъ въ погледа на минжлото, което ободрява душата, въ което борбата черпи сили, което служи за позивъ къмъ побѣдата на народа. Въ туй само се заключава тѣхната свяшеностъ и за туй само тѣ сж вѣлики и свѣтли въ народни уми. Тѣ принадлежатъ единствено на народа и той е длъженъ високо да ги цѣни.

Длъжността на неговитѣ приятели въ такива случаи е грамадна. Тѣ трѣба да му припомнятъ тѣхното огромно значение, да посочятъ на горчивото минжло, наръсено съ кръвъ и да ободрятъ политическиятъ му духъ за нова борба и повъ напредъкъ. Народъ, който бързо забравя своитѣ жертви и страдания, лесно попада въ желѣзнитѣ нокти на повата тирания. Такъвъ народъ е осъденъ на нови теглила, той е осъденъ на смъртъ и гибелъ.

Честта, която трѣбва да отдадемъ на минжлото има още по голѣмо значение днесъ, когато въ страната бродятъ мнѣния, които опората на политическото ни съществуване търсятъ отвънъ, въ милоститѣ на руската деспотия, или въ развратната олигархия на Австрия. Ний сме длъжни да имъ покажемъ, че краекѣжливия камѣкъ е положенъ, че силата на своето могѣщество ти се стрѣми да черпи само въ народа и чрѣзъ народа, и че когато осъжда кървавата тирания, поддържана съ щикове и жандари до 18 Май по най блестящъ начинъ, ти заедно съ това насочва ржката си и къмъ новото угнетение, което лицемѣрно се облече съ думитѣ законность и свобода.

Ако историята нѣма да намѣри достатъчно думи, за да заклейми позорния режимъ на единъ развратенъ палачъ като Стамболова, то нашето равнодушие прѣдъ 18 Май ще бѣде прѣстъпление. Съ него ще докажемъ, че бор-

АВГУСТЪ БЕБЕЛЬ.

Августъ Бебель е единъ отъ най-виднитѣ представители на международния социализмъ. Въ редовитѣ на германския пролетариатъ неговия животъ отъ 1866 г. представлява неуморима дѣятелностъ за тържеството на социалната демокрация.

Роденъ въ г. Келнъ, Германия 1840 г., синъ на несъстоятелни родители, Бебель слѣдъ свършването на първоначалното училище, е постѣпилъ въ Вецславското висше училище, което билъ принуденъ скоро да напусне, за да постѣпи на занаятъ при единъ занаятчия столаръ. На 18 год. възраст става калфа и по тогавашния обичай той обиколилъ цѣлата страна. Въ 1860 г. става самостоятеленъ майсторъ въ Лайпцигъ. Като членъ отъ еснафското тѣло, надаренъ съ проникателенъ умъ, той е билъ единъ отъ първитѣ членове на еснафътъ си и въ сѣщото време противникъ на социализма. Но традициитѣ на миналото не сж могли да сковатъ неговия умъ.

Скоро той се присъединява къмъ тогавашната организация на „германския работнически съюзъ“. Въ 1866 г. той е вече членъ на комунистическата и социал-демократическата партия, същата таа партия, която срина Бисмаркъ и навежда главата на новия грандоманъ Вилхелмъ II.

Когато Марксъ и Енгелсъ бѣха развили основнитѣ начала на научния социализмъ, Бебель заедно съ Вилхелмъ Либкнехта, жедно поглѣщаше тѣхнитѣ идеи, като и до днесъ достойно стои на позициитѣ на първитѣ организатори и агитатори. Въ 1869 г. за пръвъ пътъ биде хвърленъ отъ Бисмарка въ затвора за дѣто проповѣдвалъ „опасни за държавата идеи“ (четете: опасни за Бисмаркъ, за капитализма и чокюлука). За пръвъ пътъ, но не и за послѣднъ. Отъ тукъ нататкъ той още по смѣло ратуваше, но и често е бивалъ хвърлянъ въ затвора. Но и отъ затвора той се е възползувалъ за социал демократическото дѣло. Тукъ той е изучилъ новитѣ язици и допѣлвалъ съчиненията си; тукъ написалъ той знаменитото си съчинение: „Жената и социализма“, както и „Нашата цѣль“, „Войната на селенитѣ въ Германия“ и др.

Съ симпатиченъ гласъ, широки познания, той е единъ отъ първитѣ оратори въ Германския райхъ-стагъ. Неговитѣ рѣчи сж жестоки удари отправени въ лагера на буржуазията, но за това тѣ въсила-меняватъ душата на поробенитѣ. Когато германското правителство искаше да прокара миналата година тѣжкия за народа воененъ законопроектъ, брошуркитѣ, въ които сж печатени рѣчитѣ на Бебели, Либкнехта и др. социалистически депутати, сж се прѣснали съ милиони въ разстояние на нѣколко недѣли. Сега, когато сѣщото правителство иска да прокара законътъ противъ социалиститѣ, то намѣри на срѣща си една силна опозиция въ цѣла Германия. Въ денятъ на отхвърлянето на този законъ при второто му четане, единъ консервативенъ вѣстникъ като „Figaro“ признава силната логика, съ която Бебель е бичувалъ реакционното прѣдложение на правителството.

Ав. Бебель, единъ отъ първитѣ борци на социализма, не ще ли дочака, и пакъ единъ отъ първитѣ, провъзгласяванието на социалната революция? Това ще бѣде най голѣмото участие на единъ тридесетъ годишенъ дѣецъ на много-милионната социал-демократическа Германия.

бата е била само летищъ поривъ, че ти не е имала съзнание и никаква цѣль. Нека затова гръмнатъ бурнитѣ демонстрации по цѣлата страна, нека се осъди още вѣднѣжъ поддържаното само съ кръвъ и бѣсилки разбойничество на тосъ развратенъ тиранъ, нека покажемъ, че не искаме да забравимъ и нѣма да простимъ на гладнитѣ за човѣшки жертви хиени, които осемъ години безнаказанно ровиха политическия гробъ на народа. Ний ще бъдемъ доволни само тогасъ, когато ги видимъ приковани на позорния стѣлбъ. И това не е едно отмъщение — това е най малкото удовлетворение, което може да се иска.

Дантонъ прѣди сто години каза: когато народа иска смъртъта на тиранитѣ, тогасъ, законитѣ трѣбва да млъкнатъ и да се подчинятъ на неговата воля.

Властѣта, които извърши редъ прѣстъпления отъ 18 Май, се стрѣми да скрие съ различни срѣдства позора на Стамболова; тя се мъчи по единъ косвенъ начинъ да прокара мисълта въ общественото мнѣние, че политическия процесъ противъ него е невъзможенъ. Ти избѣгва по тоя начинъ едно обѣщание, въ силата на което дойде на 18 Май. Обаче сгодния моментъ дойде, когато народа трѣба да й припомни, че той нѣма да я остави безнаказанна за туй тѣпканье на неговото право и честъ и когато трѣбва да се обърне къмъ своитѣ депутати, да имъ каже, че въ идущето събрание, тѣ енергично и рѣшително трѣбва да поискатъ припадащата се присѣда на злодѣятъ Стамболова.

Граждани, не забравяйте вапитѣ страдания подъ кървавия режимъ на Стамболова, не забравяйте, че слѣдъ него дойдохъ нови притѣснители и ви трѣбва настоятелно да искате неговото осъждане, не забравяйте пай сегитѣ, че народъ, който съ гордостъ не си спомня за борбата водена съ ожесточение за неговото низвержение, не е достоенъ народъ за свобода, не е достоенъ за свободенъ политически животъ.

Нека вапитѣ многохилядни митинги и демонстрации на 18 Май поискатъ народната присѣда надъ тирана, нека тѣ осъдятъ „всѣки развратенъ режимъ на „моралното влияние“ и „вътрѣшно убѣждение“.

Бранимиръ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— „Хубаво е човѣкъ да е опозиция, но тамъ гдѣто има нужда отъ нея“ — казва честното *Черно Море*. Ама ще кажете, че не е истина това? Не, то е цѣла истина за всѣки човѣкъ, който разсмѣдава съ логиката на буржуазията и управляющитѣ. Напр. и стамболиститѣ признаватъ, че опозицията е хубаво нѣщо; тѣ отчаено викатъ противъ тѣпчението на законитѣ и крадението на народната пара; но имаше ли нужди да бѣдатъ тѣ опозиция, когато Стамболовъ бѣше на властъ? Обърнете сега други лисъ: едно врѣме *Черно Море*, заедно съ Стоиловци и Величковци, бѣше въ опозиция; но има ли нужда днесъ *Черно Море* да е опозиция, когато Стоиловци и Величковци сж на властъ? О, кой е този човѣкъ (редакторитѣ на *Черно Море* сж прѣди всичко човѣци), кой е този човѣкъ, комуто може да дойде такава престѣпна мисль въ главата? Опозицията на *Черно Море* е „до тогава, до като, породи нѣкое особено стечение на обстоятелствата (превземане на тай-

нитѣ фондове съ юрушъ б. а.), и се натъпка въ устата нѣкой тлъстѣ кокалъ. (напр. 5—6000 лена изъ веднѣжъ б. а.); стане ли туй — тя е съгласна на всичко. (Виждѣ „Ч. М.“ № 147). И наистина, *Черно Море* не защитава ли днесъ началото на „изгасете свѣтитѣ“? Днесъ *Черно Море* защитава тиранията, защото вчера се бореше прѣтнѣвѣ нея; вчера то бѣше врагъ на полицейското „вѣтрѣнно убѣждение“ за да бѣде днесъ съюзникъ на полицейското „морално влияние“. Да се каже, че редакторътъ на *Ч. Море* постѣпва непослѣдователно, то е цѣль „идиотизмъ“ („Ч. М.“ № 147). Ето защо този вѣстникъ, въ недоумѣние, се мъчи да разрѣши въпросътъ: защо социалиститѣ сѣ „вѣчна“ оппозиция? Нищо обаче по ясно отъ това: оппозицията на социалиститѣ е до толкова „вѣчна“, до колкото е „вѣчна“ експлоатацията на човѣкъ отъ човѣка, до колко сѣ вѣчни всичкитѣ ония обществени неправди, които лѣжатъ въ основата на буржуазния режимъ; тѣ искатъ замѣстванieto господството на класитѣ съ господството на братството, равенството и свободата между хората и ръководени отъ самия ходъ на нѣщата, постоянно се доближаватъ до тая си цѣль. Но тия нѣща сѣ даже непонятни за *Черно Море*, за това пъкъ за него ще бѣде понятно слѣдующето: вий, г-да около *Черно Море*, *Прогрессъ*, *Миръ*, *Ст. Панина* и др., искахте въ сѣмболово врѣме свобода за народа; вашитѣ бърборения за тѣзи свобода бѣха сръдството, а властѣта — цѣль, начало; взехте властѣта, ритнахте свободата; за социалиститѣ пъкъ свободата е начало, а сръдствата сѣ въспитанието и организиранието на работния народъ въ името на неговитѣ классови интереси. Единъжъ свободата продължава да се тѣпчи отъ полицейски ботушъ, то „вѣчната“ оппозиция на социалиститѣ и вамъ отплаща дължимото, както отплащаше на сѣмболовската шайка, което именно ви кара да искате нейното „невидимо присѣствие“.

— Ученицитѣ отъ нашитѣ гимназии се въспитаватъ по най „*Прогрессъ*“-ивнитѣ искания на педагогията. На 1 т. м. сѣ изключени отъ Софийската мѣжка гимназия около 170 ученика; вътрѣ въ нѣколко часа (каква трѣскава дѣятелност за повдигане на убеието дѣто!) учителски свѣтъ рѣшава и министерството на г. Величкова се съгласява да се изключатъ тѣ, за наказание, че не сѣ присѣтствували този денъ при преподавание на уроцитѣ. Тази постѣпка на ученицитѣ се счела за демонстративенъ актъ противъ управлението на гимназията и това послѣдното, застрашено за бѣдѣщето на „дисциплинарния правилникъ“, иска да сплѣши „непокорницитѣ“. Ученицитѣ биле на ново приети. Моралъ: за да се въспитаятъ достойни, честни и идеални граждани, на въспитателитѣ сѣ позволени всичкитѣ дивотии.

— „*Политическия мракъ*“, всрѣдъ когото „независимитѣ демократи“ на в. *Млада България* се лутатъ и търсѣтъ най-късия пътъ до Петербургската царска канцелирия, се усилва отъ умопомрачението, което имъ причинява социал-демократическата пропаганда въ България. За *Мл. България* българскитѣ социалисти би трѣбвало да исповѣдватъ нѣкакъвъ си особенъ социализмъ. „Може ли да се приказва за нѣкакъвъ осмисленъ и разуменъ идеалъ на тая партия, когато ти прогласява „международния социализмъ“, за свое „вѣрую“? Ний бихме желали *Мл. България* да ни покаже: въ коя страна социал-демократитѣ не прогласяватъ международния социализмъ за свое учение и коя социал-демократическа партия не носи въ самитѣ си основи международния характеръ на своитѣ стрѣмления? „Може ли да се говори за нѣкакви нейни близки политически задачи, когато ти (социалистическата партия б. р.) счита за първа своя обязаностъ“ пробуждане въ народа на „самосъзнанието“ му?

Прѣдъ този въпросъ вий се питате: г-нъ Ризовъ демократъ ли е? — Да, и при това демократъ честенъ, чистокръвенъ, „прямолинеенъ“, идеаленъ. — Каква е първата задача, не на социалиститѣ, а на честнитѣ демократи? — Народа самъ да се управлява. — Но може ли народа да се управлява безъ „самосъзнанието“ за своята сила, права и интереси? — Не. — Тогава какъ гледа г. Ризовъ на народното „самосъзнание“? — Като на една второстепенна обязаностъ, защото има по близки политически задачи. — Но какви близки задачи може да осмещствлява една демокрация, която има за начало: всичко чрезъ народа и за народа? Така *Мл. България*, въ стремлението си да искава всичко си невѣжество върху социализма, избличава още единъ пътъ всичката фалшивостъ на собственния си „независимъ демократизмъ“ и нѣщо повече — избличава своя патриотизмъ. Всичкитѣ други бърканици въ главитѣ на редакторитѣ върху социализма могатъ само да потвърдяватъ тая истина. Българскитѣ социалисти сѣ всяка енергия сѣ опълчени противъ агитациитѣ въ полза на руския деспотизмъ, а *Мл. България* отговори: „социалиститѣ игнориратъ отечеството“, като признава въ сѣщото време, че социалиститѣ водиха една „юнашка борба противъ тиранията на Сѣмболова“. Какъ могатъ тѣ да водятъ юнашка борба противъ тиранията, която души отечеството имъ, когато тѣ игнориратъ това отечество? Неможеха ли тѣ да направятъ поне най-малкото, което го-

лѣма частъ отъ русофилитѣ направиха: да се примирятъ съ тиранията. Но ако логиката въ в. *Мл. България* е ексикъ, то — фразейството е болъ-болъ. Фалшивъ демократизмъ и логика, това сѣ двѣ нѣща, които едно друго отричатъ.

— В. „*Свѣтнѣтъ*“, органъ на нашитѣ попове, бѣше напечаталъ едно опровержение, по поводъ помѣстената статия въ 1 брой на притурката на *Социалистъ* за Пловдивския владика. Ний не обърнахме внимание на това опровержение, защото вмѣсто оправдание, то бѣше нова присѣда за базкористния владика. При все това прокурора при плов. окр. сѣдъ и до сега не обърналъ внимание, въпрѣки ясниятъ смисълъ на съществующитѣ закони, който прѣслѣдватъ и наказватъ крадцитѣ. Ще чакаме.

— Правителственитѣ вѣстници си даватъ голѣмъ зоръ да искаратъ посрѣщанието на М-ра Стоилова за *бѣскаво* и *многолюдно*. Ний се случихме на софийската гара и не можемъ да разберемъ, кого искатъ правителственитѣ агенти да излѣжатъ — своитѣ читатели ли, или самия свой шефъ. За това посрѣщане хората около „*Миръ*“ и „*Прогрессъ*“ се готвиха отрано и то трѣбваше, спорѣдъ тѣхното мнѣние, да бѣде отговоръ на всички слухове пушани въ града, че правителственитѣ привърженици сѣ се намалили по-долу отъ привърженицитѣ къмъ пожарната команда огнегасители и метачи. Посрѣщачитѣ на дългоочаквания премиеръ не надминуваха по числото си онова на обикновенитѣ пѣтници и испращачи на обикновенитѣ софийски директни тренове. Тукъ имаше отъ 100 до 150 души хора, между които 80 души чиновници отъ горнитѣ учреждения, които ходиха да посрѣщатъ и Сѣмболова, представители отъ разни народности предприемачи и гешевари и до 20—30 души любопитни отъ оппозицията. „*Прогрессъ*“ говори, за нѣкакви си френетически „урра“, които *олушили* и *расцепили* въздуха. Наистина чухме 5—6 гласа изначало, а послѣ до 10 да викатъ съ половинъ уста извѣстния звукъ на робско изражени робскитѣ си чувства. Една кучина отъ около 100-тина души загради народния любимецъ и отстраня имъ нѣкой не чу какво си шепнаха тамъ министра и „народъ“...

Казватъ, пакъ правителственитѣ, че Стоиловъ билъ изнесенъ на ръцѣ отъ вагона до пѣтната. Ний мислимъ, че това е истина, защото не вѣрваме българския президентъ министъръ, сѣ всичката си тлъстина, да тежи толкова, щото да не може да бѣде вдигнатъ отъ 3—4 души урривачи при официалнитѣ посрѣщания.

— Статията: „Капитализма баща на социализма“ отъ другаря ни Георги Бакаловъ, помѣстена въ притурката на миналия брой отъ вѣстника ни, бѣше испратена за майския номеръ на *Социалистъ*, но поради късното ѣ получаване, не можа да се помѣсти. Въ единъ отъ идущитѣ броеве ще напечатаме една статия върху работническия социалистически *Интернационалъ*, пратена сѣщо за майския ни номеръ отъ единъ нашъ другаръ въ Парижъ.

Свободата иека своитѣ ерѣдетва.

Положението на населението въ Турция все по настоятелно подига въпросътъ за освобождението на Македония и др. области подъ турския деспотизмъ. Тоя послѣдний е голѣмото дѣло на международния капитализмъ и дипломация, и въ сѣщото време единственното подобие на руския деспотизмъ въ конституционна Европа. Властѣта на цари и властѣта на Султана — това сѣ двѣ чудовища въ XIX вѣкъ, които красятъ свѣрѣмната капиталистическа цивилизация. Чудно ли е това, ако европейскитѣ правителства гледатъ презъ прѣсти на оная верига отъ злѣдѣния и варварства, безъ които е немислимо съществуването на турския деспотизмъ? Ролята на европейската дипломация въ Турция е била: да поддържа безпавието на населението, за да поддържа деспотизма на цариградскитѣ тирани.

Ето защо поробенитѣ въ Турция най-малко могатъ да очакватъ своето освобождение отъ добрата воля на дипломатията. Тѣ, които непосредствено чувствуватъ върху себе си и върху своитѣ семейства убийствата, разбойничествата и обесчестяванията, жестокоститѣ, сѣ една дума, всичко това, което съставлява турската тирания, за тѣхъ нѣма другъ пътъ, освѣтъ пътя, подготвяющъ революцията. Нека тѣ оставятъ на доволнитѣ и тлъститѣ македонски чорбаджии и политикани, живущи вънъ отъ Турция, да хлопатъ по вратитѣ на дипломатитѣ, и да се расхождатъ по разни дворове, а сами трѣбва да потърсѣтъ сръдствата, чрезъ които ще докаратъ своето освобождение. Македонски работенъ народъ,

въ месата на когото сѣ забити шиповитѣ на джелатското турско управление, а заедно и всички други, които испытватъ неговата участъ въ Турция, не могатъ да очакватъ освобождението си отъ политическитѣ шарлатани.

Нека на всѣкъдѣ отъ вънъ границитѣ на Турция, гдѣто има по широкъ просторъ за работение, се организира една широка дѣятелностъ за пропаганда и агитация на революционната борба противъ турския деспотизмъ, която да се препаса въ самата Турция. Тука на самото мѣсто на злѣдѣнията и варварствата, трѣбва да израстне организираната народна сила. Само при съзнанието на тая сила робътъ е готовъ да скъса веригитѣ, които го душатъ.

Прочее, долу турския деспотизмъ!

Да живѣе освободителното революционно дѣло!

Работницитѣ по строящата се желѣзнопътна линия София-Романъ.

Правителството поиска отъ Народното Събрание да се приеме законътъ за построяването на една цѣла мрѣжа отъ желѣзнопътни линии. Законътъ се прие и повитѣ линии почнаха да се строятъ. Разбира се, правителството прѣдложи законътъ, по хичъ не се погрижи и за ония човѣшки работни рѣцѣ, които ще копаятъ прѣстѣта, прѣвозватъ камани и ще строятъ линията; даже неговитѣ депутати казваха, че въ България нѣма работници, макаръ че самия законъ за построяването на пови желѣзници ги избличава, понеже, ако нѣмаме работници, тѣ нemoжаха и да гласуватъ такъвъ законъ.

Но не е само това. При постройката на ж. п. линия София-Романъ, предприемачитѣ не могатъ да приематъ всичкитѣ работници изъ околнитѣ села, които идатъ да търсѣтъ работа.

Като защитници на търговската и богатшката класа, правителството и депутатитѣ му гледаха да се приеме постройката на новитѣ линии, безъ ни най-малко да се погрижатъ за ония, които ще да ги работятъ съ двѣтѣ си рѣцѣ. Правителството е прѣдало започнатото вече построяване на разни предприемачи, на които е дало пълна воля сѣвакъ да си играятъ съ работника, за да иматъ по сигурни печалби.

По линията София-Романъ работятъ нѣщо 2500 работника. Работната заплата е малка, и отъ нея много често се правятъ разни одръжки, като при това се дава твърдѣ нередовно — слѣдъ мѣсецъ, мѣсецъ и половина. Понеже работата става на мѣста, отдалечени отъ болници, то щомъ нѣкой се разболѣе, тѣжко му е ако чака една надѣждна медицинска помощъ. Тѣзи помощъ е твърдѣ оскѣдна. А при това, ти е твърдѣ необходима, като се знае, че освѣтъ разнитѣ други неволи, около 500 души сѣ принудени да прѣспиватъ прѣзъ нощта подъ откритото небе. При такова положение на работницитѣ се присѣдиняватъ още хиляди псувви, побои и оскръблѣния отъ страна на контролѣоритѣ, които ги каратъ да работятъ чрезъ сила, за да докаратъ повече печалба на предприемачитѣ. Тия послѣднитѣ намѣрили още единъ колай за да си одиратъ отъ една овца двѣ кожи: продоволственитѣ предѣлти се продаватъ на работницитѣ съ безбожно повишени цѣни. Най-сѣгнѣ предприемачитѣ незабравили да се възползуватъ и отъ простотията на българския работникъ. На чуждо-страннитѣ работници, отъ които иматъ пунѣда, тѣ заплащатъ по 2—3 лева на денъ, защото при по малка заплата той не може да работи; а на българския работникъ се заплаща отъ 5 до 8 гроша.

Това мизерно положение е накарало една частъ отъ работницитѣ, около 500 души, да подадатъ заявление до министерството на пѣтищата и съобщенията, въ което между другото, искатъ: да се плаща наравно на чуждо-странни и български работници, да се плаща редовно и пай-много слѣдъ двѣ недѣли, да не имъ се правятъ никакви одръжки, да се на-

ложки контрол на произволит на предприемачит, да се нареди тарифа за хранит и питиета, които им се продават на място и да се уреди добра медицинска помощ. Всичко това сж искания, необходими за щогодъ по добър живот на едни работници, които сж подложени на една черна работа всекидневно от съмване до мръкване. Тъ сж предоставени на пълния произвол на хищната предприемаческа експлоатация; предприемачит какъ завърнат гледат да измучат по-много кръв от работника, та хемъ нови железници да кръстосват България, хемъ тѣ да станат по богати.

Но какво мислите е направило министерството съ това заявление на работниците по линията София—Роман? То отговори на справедливит им искания съ едно прѣзрение.

Отпразднуването на 19 Априлѣ.

Сливенъ. Засемаме отъ братския ни органъ *Работнически Другаръ* свѣденията за отпразднуването празника на труда въ Сливенъ. Наближаването на 19 Апри. възбуждаше голѣми страхове на сливенскит буржуа, като сж казвали, че чакъ отъ Шуменъ щѣли да дойдатъ социалисти на тѣли и съ знамена и страшни работи щѣли да станатъ. Между това сливенскит ни другари се приготвляваха и достойно отпразднуваха 1 Май. Прѣзъ денятъ на 1 Май се забѣлѣзваха голѣми размърдания. Червения майски номеръ на *Раб. Другаръ* заинтересува всекиго. Бакърджийския синдикатъ е рѣшилъ да не се работи цѣлия денъ. Сливенъ за прѣвъ път е видялъ откритото и тържественно отпразднуване празникътъ на международната солидарност на пролетарията. Испратени сж въ странство нѣколко поздравителни телеграми. Вечерта се даде другарска вечеринка. Прочели се поздравителнит телеграми отъ разни градове въ България и отъ странство. Тукъ нѣколко другари по редъ говориха върху значението на международния празникъ и изказаха солидарността си съ работниците отъ цѣлия свѣтъ. Вечеринката се закри при добрит впечатления, които всички извлѣкоха отъ тѣзгодишния 1 Май.

Ески Джумая. Другарит ни отъ този градъ така чжко сж отпразднували тѣзгодишния празникъ на труда чрезъ манифестации и общо събрание. Шестиято съ червено знаме е привличало вниманието на цѣлия градъ, който за прѣвъ път виждаше празнуването великия денъ на международния пролетариятъ.

Хигиена и Социализмъ.

Парадоксъ, ще каже, може би, читателтъ, да се отождествява хигиената и социализмът! Да се не вижда никакъ чудно това нѣщо на нашитъ противници, защото нѣма нѣщо, което да е по социалистическо отъ колкото хигиената. Отъ друга страна самия социализмъ не е нищо друго освѣнъ една обширна общественна хигиена.

Азъ не събѣтвамъ нашитъ управници да въвѣждатъ въ народнит училища преподаването на тази наука (т. е. хигиената), защото слѣдствията ѝ сж почти революционни. Да обяснявашъ разни причини, които прѣдизвикватъ болѣститѣ, да посочвашъ на срѣдствата за отстраняването на тѣзи болѣсти, това ще рече да осаждашъ и да прѣслѣдвашъ двойно меркантилното (търговското) и буржоазното общество. — Защото производителнит условия на много отъ опаснит пертурбации на организма произтичатъ именно и прѣди всичко отъ капиталистическата експлоатация. Недостатъчната или фалсифицираната храна, умората отъ извѣмърния трудъ, врѣднит за здравето жилищца, алкохолизмътъ, заразата — всичко това не е нищо друго освѣнъ горчивит плодове отъ режимътъ на индустриално-капиталистическото съсловие.

Лесно е да се прѣпоръчва прѣдпазвателни

мѣрки, но още по лесно е да се направи тѣхното възможно приложение. „Храбрий човѣче, „честний работник, ако искате да бждите „здрави, то е съвсѣмъ просто нѣщо: хранете „се добръ, работете умерено, колкото е възможно, разхождайте се на чистъ въздухъ и „на слѣнце, когато врѣмено е хубаво, спете „спокойно и достатъчно прѣзъ нощта, живѣйте въ добра и чиста къща, да не бжде „влажна, покривайте се съ топли и чисти дрѣхи „и пр. и пр.“

„Добре, много добръ г-нъ Докторе, ама азъ печеля отъ 2 л. 50 ст. до 3 л. на денъ, отговаря на това лионскит тъкач: какъ искате да прѣкарвамъ съ такава заплата? Не забравяйте да вземнете прѣдвидъ и това, че съ тази заплата трѣбва да храни и обличамъ жена и дѣца“. И дѣйствително, ето гдѣ е всичката работа; тука е въпросътъ именно. Хигиеническит наставления не сж, и не могатъ да бждатъ затъ освѣнъ или една позорна комедия, или едно силно подстрѣкателство къмъ Социалната Революция. И тѣй, добро ли е, щото социалиститѣ да даватъ това наставление та да би работникътъ въсполуващъ се отъ пѣкои полъзни увѣдомления, отъ нѣкои драгоцѣни събѣти, да почувствува по добръ това, което му липсува и да се истѣпи единъ денъ прѣдъ капиталистическия срой та да му извика: „крадецъ на заплата, ти си така сжко крадецъ „на живота, тѣй като ти скратявашъ живота ми: ти си крадецъ така сжко и убиецъ, „понеже ти убивашъ всекидневно бѣднитѣ и „певинни дѣца въ работническит квартали, „прѣзъ които минава и опустошава тѣй ужасно, „бичътъ на епидемическит болѣсти!“

Има така сжко индустриална хигиена. Е! да, ученит намѣриха въ много случаи срѣдствата за да намлятъ, за да докаратъ до minimum опасни, извѣстни врѣдителни за здравия работи. Но вий се облъсквате съ капиталистическия егоизмъ. Трѣбвало би по-голѣми, по-широки и свѣтли работилници, фабрики; да се причиства въздухътъ въ тѣхъ, да се подновяватъ сѣчивата; но всичко това коштува доста скъпо. Обаче, вий, знайте много добръ, отъ друга страна, че човѣшкия животъ е кѣсъ и драгѣненъ (човѣшкия животъ на наемника, казвамъ, защото живота на шкембестия богаташъ е безкрайно скъпъ) и че парата е всичко. По-добръ да погинатъ цѣли поколения отъ колкото нѣколко billets de mille!

Има така сжко градска хигиена: докарване и канализиране на чиста вода за пиеие, канализация на капчози, пуждници и пр., дезинфекции на помѣщения осквернени отъ заразителни болѣсти и пр. и пр. Блѣпватъ за това нѣщо съвсѣмъ малко; болшинството го счита като второстепенно нѣщо; нѣматъ било достатъчно пари за да си направятъ едни такива голѣми прѣдприятия, които биха причистили въздухътъ въ градоветъ и биха истрѣбили по такъвъ начинъ всички тия гнѣзда на Diphthérie-ma, Variole-ma, scarlatine-ta, Byphus-a! Капиталистическото общество върши тъкмо онова, което вършатъ извѣсни богаташки синове, които распиляватъ богатството си по поддържане на мъжки и женски паразити; а кждѣ край не имъ остава вече нито петакъ за да си платятъ дългътъ. Когато само прѣмахнемъ, унищожимъ експлоататоритѣ, военницата, най голѣмата подпора на сегашний строй, господарит на едрата индустрия, акционеритѣ, съ една рѣчь експлоатацията — капиталистическия строй: тогава само комунистическата Република ще езекутира голѣмитѣ и неминуеми прѣдприятия за причистването на въздуха.

Хигиената не е и не може да бжде освѣнъ чрѣзъ социализмътъ.

Но азъ ви казахъ по горѣ че социализмътъ е така сжко една хигиена и то по двѣ причини:

Вземнете прѣдъ видъ слѣдующето. Обществения строй е боленъ, колебающъ се, развратителенъ; буржасния образецъ припистува на широкото развитие на производителнит срѣдства и тѣхното нескончаемо усъвършенствование. Низската цѣна на занлатит е принципалната прѣчка за изпамирание и приложението на освободителната машина, ко-

ято въ страданията и сълзитѣ на пролетариата приготвлява ерата на освобождение, богатство и удоволствие за нашитъ синове. Всяка година конкуренцията завършва съ грамадно распилване на вѣтра економически сили. Извѣмърното производство — надраствание на богатствата — докарва наистина странно противорѣчие: бѣдностъ и гладъ за массата, която е създала това излишество, колкото е произвѣла повече отъ колкото трѣбва.

Отъ друга страна, отчаянното съперничество на интереситѣ, борбата за животъ, лудия курсъ на паритѣ, тази гражданска война на човѣкъ противъ човѣка, деградира *сега интелигентността подчинена на алчността*, като отдава висшитѣ запятия на науката, на искусството и на философията; разбива по такъвъ единъ начинъ морално алтруистическия инстинкти, които сж завѣщали нашитѣ прѣдѣди, като едно наследственено богатство инстинкти, които сж се съ вѣкове сплотили съ нашето мозаично вѣщество и които капиталистическия режимъ распрѣска и развали съ една абсолютна безсѣвъстностъ.

А що прѣдставлява всичко това? Не прѣдставлява ли цѣла една Социална Патология? Не е ли сбирщина отъ общественни болѣсти?

Наша длъжностъ е да прѣдваримъ тѣзи болѣсти, да лѣкуваме общественото тѣло. За това именно нѣщо има специална хигиена.

Тази хигиена е колективистическото трансформиране на обществото. Всичко се свѣжда къмъ това: само при това условие ний ще можемъ да се наслаждаваме и да имаме maximum общественно и морално здравие и maximum тѣлесно здравие; защото днеска всичко върви къмъ социализма, къмъ социализиране на нѣщата.

Но послѣ ще се повърнемъ върху този въпросъ, гдѣто читателитѣ ще намѣратъ въ хигиената нови raisons d'être социалистически.

Дръ. А. Д.

Бивши интернъ при Парижскит болници

Какво ни дѣли?

Подъ това заглавие въ 1 бр. на сръбския в. „Социал-демократ“ е помѣстенъ единъ членъ отъ другари ни Г. Бакаловъ, който привеждаме тука:

„Когато бѣхъ още момче, гърмѣше екотътъ на Сливница. Тогава шовинизмътъ задушаваше всички човѣшки усѣщания, та дори и дѣцата възпламеняваше. Ахъ, колко бихъ искалъ тогава да обуя царвудитѣ и съ рапица на рамо, като малкъ доброволецъ, да ида на помощъ на нашата „храбра войска“ и

„Да се бия, да се бия

„Съсъ сърби поганци“,

както припѣваше една преправена шовинистическа пѣсня.

„Но мина се това врѣме. Страститѣ утихнаха. Азъ пораснахъ и вече не гледамъ на братоубийствената салхана, като на идеаленъ рицарски сждъ.

„Дори и днесъ се чуватъ враждебнитѣ гласове отъ двѣтѣ страни. Защо това? Какво ни дѣли? У насъ, както у васъ, общественоекономическия процесъ отдѣля два слоя: бюрокрация и буржуазия, които сж жадни за богатства и властъ, понеже сж още млади и непаситни. Тѣ сж ихаали беззащитния народъ и смучатъ неговата кръв. Тѣмъ трѣбватъ нови земи за експлоатация и затова свирѣпо си остриятъ жабитѣ и се облизватъ за Македония. Тѣмъ сега трѣбва нова земя; първо, за да експлоатиратъ нейнитѣ дѣвствени богатства; второ, за да разширятъ пазаря на своитѣ стоки; трето, да намѣрятъ занятие за своитѣ синове. За тази цѣль имъ е необходима войската; тѣ увеличаватъ военната сила и затова, че се боятъ отъ работния народъ.

„Тѣ сж истинскитѣ наши врагове, душмани на сръбския и българския народи, които ни раздѣлятъ. „Раздѣляй и владѣй“ — за този старъ макиавелски принципъ буржуазията па-

пълно се придържа. Тя е раздѣлила работниците, които говорятъ единъ езикъ, за да ги експлоатира. Раздѣля и пародитѣ, за да ги владѣе.

„А между това нѣма нищо, което да раздѣля нашия и вашия, или пъкъ пародитѣ отъ цѣлото земно кълбо. Тѣ всички сж брати помежду си; толкози повече, ако сж съсѣди, какъвто е случая съ нами.

„Противъ буржуазното и правителствено притѣснение ний трѣбва да поставимъ организираната сила на работниците. Като пионери на прогресса, ний трѣбва съ всички сили да развиваме социалистическата партия. Когато стане нужда, ний трѣбва да сме готови да си подадемъ братски ръцѣтъ противъ притѣснителитѣ.

„Насъ ни раздѣлятъ классовитѣ интереси на буржуазията отъ двата броя на Тимокъ. Противъ тѣхъ трѣбва да изправимъ бойовната работническа сила. Първото ни дѣло, второто ще ни съедини.

„Особно днесъ, на 1 Май, когато по цѣлата земя лѣхва духа на солидарността, на обновения животъ, когато бие едно сърдце въ гърдитѣ на цѣлото измѣнено човѣчество, особно днесъ ний чувствуваме своето братство и се провикваме: Да живѣятъ сръбскитѣ работници! Да живѣе международния социализмъ!“

Като помѣства този членъ, редакцията на „Социал-демократ“ прави слѣд. забѣлѣжка: „Съ особна радостъ печатаме въ нашия листъ този членъ отъ нашия приятел и другаръ Г. Бакаловъ. Въ това ний виждаме първата крачка за сближението на работния народъ въ двѣтъ братски страни. Българитѣ и сръбитѣ едно врѣме имаха общъ неприятел и притѣснител — турцитѣ, и днесъ угнетителитѣ имъ сж общи — бюрокрацията и буржуазията — новитѣ турци. И ний се присъединяваме къмъ нашия български едномисленикъ, като извикваме: Да живѣятъ българскитѣ работници! Да живѣе международния социализмъ!“

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Празнуването на 19 Априлий (1 Май) въ странство.

Слѣдъ като празнуването на 1 Май се мина, ний копстатираме, съ голѣма радостъ, че предсказанията на буржуазната преса и този път не се сбѣднаха за нейно голѣмо съжаление. Не, работническиятъ класъ не се умори, нему не омръзнаха ежегоднитѣ мирни празненства, още по малко той не ги счита бесполезни — и всичко това се доказва по най блѣстящъ начинъ съ ежегодно възрастящото число на празнуващитѣ. Дяго ще очакватъ буржуазнитѣ вѣстникари щото „първий май да умрѣ отъ естествена смъртъ“ и че на работниците ще „омръзне“ тѣзи „безумна“ и къмъ нищо не водеща демонстрация. Твърдѣ горчиво разочорование за буржуазията е още това обстоятелство, гдѣто празненството спазва единъ съвършено и изключително миренъ и законенъ характеръ. О, колко тя би искала да види пролетариата, намѣсто мирно да се стреми за завземането на политическата властъ, да се подлага да му пускатъ кръвъ, да организира малки буптове противъ властта и стѣлкновенения съ полицията, което би отсрочило тържеството на Социализма! За това, такива вѣстници като: „Temps“ и „Débats“ (французскитѣ официозни органи) още нѣколко дена прѣди 1 Май иронически говореха за това гдѣто празникътъ ще мине само въ рѣчи и въ чуканне на чаши. Разбира се, че ний толкова малко можемъ се оплаква за гдѣто „Temps“ или „Débats“ както и нашиятъ „Миръ“ неразбиратъ агитационното и възпитателно значение на първий Май, колкото и малко можемъ се оплаква и отъ г. Ризова гдѣто той не разбира социализма. Тѣзи хора сж непоправимо пеежи и да ги учимъ е равносилно да учимъ единъ слѣпъ да чете.

Отговоренъ-Редакторъ А. Ив. Гюзелевъ.

За работниците първий Май е преди всичко единъ денъ на социалистическата пропаганда и на классовото възпитание на работниците. Затова още отъ самата утрин се захващатъ митинги и събрания както въ голѣмитѣ градски центрове, тѣй и въ провинциалнитѣ градове дори и въ селата.

Нека опишемъ по редъ какъ мина тѣзи годишното празненство въ различнитѣ страни.

Разбира се че най на първо мѣсто иде Германия, а на чело на Германия стои Берлинъ — „метрополията на международния социализмъ“. Хубавото пролѣтно врѣме обѣщаваше да бѣде празненството блѣскаво както въ Берлинъ, тѣй и въ неговитѣ околности, работниците на тумби на тумби отиваха къмъ различнитѣ зали гдѣто сутринта щѣха да празнуватъ синдикатитѣ (gewerkschafts organization). Всички облечени чисто, въ празнична премена¹⁾, много отъ тѣхъ съ червени панделки и червени връзки на екиѣ, се спущатъ по голѣмитѣ улици „Фридрих—Штрассе“, „Елзасъ—Штрассе“, „Андреа Штрассе“ и други гдѣто многочисленна жандармерия, конница и пеша, се расхожда на горѣ, на долу. Прѣзъ сутринта имаше 23 синдикални събрания, на които като оратори присѣствуваха Либкнехтъ, Бебелъ, Зингеръ и други депутати изъ Райхстага, както и много видни писатели, агитатори журналисти на социалистическата партия.

Тѣзи 23 събрания свикани въ различни части на града, се наченаха тъкмо въ 10 часа сутринта и въ всичкитѣ е било взета една и сѣща резолюция, съ която работническиятъ класъ въ Берлинъ „наедно съ работниците отъ всички страни и съгласно рѣшенията на международнитѣ конгресси искатъ още веднѣжъ, озаконяването на 8 часовния максималенъ работенъ денъ, запрещаването на дѣтскитѣ трудъ, покровителствование на женската работническа сила и на работническиятъ трудъ въобще; простетиратъ по най рѣшителенъ начинъ противъ намѣренията на правителството да ограничи тѣхнитѣ политически права съ предлаганieto на закона „противъ разрушителитѣ (Umsturzvorlage)“, протестиратъ тѣй сѣщо противъ неговото стремление да ограничи правото на сдружаване и свободата на събранията“ и по нататакъ: „събрането се обявява солидарно съ работниците отъ всички страни; то се обявява врагъ на всѣкакви народни вражди, защото борящиятъ се за освобождаванieto на човѣчеството пролетариатъ иска да внесе миръ и единство между народитѣ. Събравшитѣ се испращатъ братски поздравление къмъ работниците отъ всички страни“. На едно изъ тѣзи събрания — въ събранието на механицитѣ Бебелъ говори за произхождението и историята на движението въ полза на 8 часовния работенъ денъ въ различнитѣ страни. Около 9500 души присѣствуваха на това събрание.

Най многочисленитѣ събрания стапали прѣзъ вечерта. Тѣ били на брой 10 и на тѣхъ присѣствуваха около 30.000 души. На едно отъ тѣхъ говорилъ пакъ Бебелъ (въ събранието на Feen-Pelast), гдѣто и билъ посрѣщнатъ съ шумни аплодисменти и овации. Слѣдъ свършването на неговата рѣчь, работниците въкупомъ испѣли „Марсилезата на пролетарията“. На двѣ вечерни събрания въ единъ и сѣщи окръгъ (шестия избор. окръгъ²⁾) Либкнехтъ е произнесълъ празнични рѣчи. Излишно е да говоримъ за ентузиазма, съ който е билъ посрѣщнатъ този ветеранъ на социалистическото дѣло въ двѣтъ огромни събрания (на едного сж присѣствуваха 4000

¹⁾ Единъ отъ редакторитѣ на „М. България“ лѣже за десетъ, като се старее да представи просенки облечени берлинскитѣ работници. Очевидно той никога не е билъ въ Берлинъ — както иска да се хвали на читателитѣ си — и не е виждалъ хилядната работническа маса събрана въ великолепитѣ зали каквито сж Feen-Pelast, germania alle, Victoria-Salle и др. Въ всѣки случай, умствено напредналийтѣ — както той самъ се хвали — редакторъ на „М. Б.“, повтарятъ лѣже за десетъ отъ начало до край въ своята статия „Трѣтъ осморки“. Бел. на К. Р.

²⁾ Либкнехтъ е депутатъ именно изъ този окръгъ и е избранъ съ повече отъ 60,000 гласа най-голѣмото число гласовѣ, които нѣкога е получавалъ нѣкой кандидатъ въ Германия. За това и Либкнехтъ съ една неопровержима гордостъ казва: „Берлинъ стои на чело на социалистическото движение въ цѣлия свѣтъ а нашия окръгъ на чело на Берлинъ“. Бел. на К. Р.

а на другото 9000 работника). Послѣ рѣчитѣ върху значението на първий Май, върху работническата организация, върху влиянието на 8 часовия работенъ денъ, всичкитѣ събрания се завършили съ пѣсни, музика и декламаций.

Много фабрики въ околноститѣ на Берлинъ сж били затворени още отъ самата стурница. Повече отъ 8000 души се събрали въ различни мѣста въ околността на събрание. На едно отъ подобнитѣ събрания въ Шарлотенбургъ, на което сж присѣствуваха около 9000 работника, е говорилъ Либкнехтъ. Манифестантитѣ се държаха на всѣкъдѣ сдържано и спокойно и на полицията не оставаше освѣнъ да се расхожда мълчаливо; обаче на едно събрание въ Иоханисъ-Талъ полицията поискала щото четири или петъ малки дѣца да бѣдѣтъ изведени изъ залата „за да не слушатъ развращающитѣ рѣчи на ораторитѣ“. Тѣхното искание било изпълнено всредъ всеобщъ смѣхъ на събранието.

По цѣла Германия празненството е било сѣщо така успѣшно: много фабрики распустнали работниците си още отъ 8 часѣтъ сутрѣнята, а други работили само до обѣдъ, а вечерта на всѣкъдѣ били свикани голѣми събрания, на много отъ които присѣствуваха по нѣколко хиляди души и на всичкитѣ събрания е била приета горѣприведената резолюция на берлинскитѣ работници.

Въ различнитѣ провинции манифестирующа се наброяватъ съ десетки хиляди. Въ Килъ полицията запретила работнически кортежъ (zug.), на когото се капели да участвуватъ около 10.000 души. Въ Любекъ утрѣнята никой не работилъ и на утрѣнитѣ събрания присѣствуваха около 2000 души. Въ Келнъ 9000 души се събрали въ различни части на града. Въ Хамбургъ празнували около 10,000 души. Много манифестанти още работели сутрѣнята на скелата и като се връщали отъ работата си на своитѣ лодки развели червени знамена, което дало особена прѣлестъ на водната повърхност. Въ Стасфуртъ (центра на солнитѣ мини) полицията сѣщо запретила кортежътъ, но манифестантитѣ одарили по други пътъ и устроили новъ кортежъ въ който участвували около 1500 души. Въ другитѣ градове полицията запретила даванието на прѣдствления, пѣние на социалистически пѣсни, снемали червенитѣ знамена и въобще червенитѣ украшения отъ залитѣ за събрания и безъ да се глѣда на всички тѣзи мѣрки, насочени да раздражатъ работниците, послѣднитѣ сж останали хладнокръвни и сж избѣгвали всѣкакви стѣлкновенения. Въ Лайпцигъ манифестировали около 20000 работника, отъ които около 7000 празнували още сутринта. Въ пѣкои градове на Саксония работниците сж дохождали отъ нѣколко часа расстояние, за да присѣствуватъ на събранията, да слушатъ ораторитѣ и да взематъ участие въ празненството. Въ цѣла Саксония сж празнували около 90,000 души. Въ Дрезденъ не се намѣрила залаза да побере 15,000 души, които се събрали да празнуватъ и за това събранието било устроено въ единъ паркъ, на зелената морава и полицията тука се показала по благоразумна, като се не намесила.

(Слѣдва.)

МАЛКА КОРЕСПОНДЕНЦИЯ.

Дижонъ. Дръ А. Съ удоволствие ще помѣстваме статии по избрании отъ насъ вредитѣ:
Троянъ. Ц. Получени
Търново. Д. Д. Исканиятѣ книги 50 екз. сж испратени. Притежаваме расписка отъ пощата.
Сливенъ. Ц. Ц. получени сж адр. и паритѣ на новитѣ абонати отъ Б.
Силистра. В. Нейчевъ за Р. Ю. По погрѣшка е испратено и грѣшката е исправена.
Варна. В. Божиловъ. 9, 18, 22, 23, 24 нѣма въ администрацията.

Поправки По несѣглеждане при корригиранieto сж направени слѣдующитѣ важни грѣшки и опущения. Въ № 60 на „Социализмъ“ стр. 3, колона 3, редъ 24 отъ долу „демократизмъ“ вмѣсто „деспотизмъ“; № 53, стр. 2, к. II, редъ 39 отъ горѣ „жръвъ“ вмѣсто „гной“; № 49, стр. 2, к. II, редъ 6 отъ долу „книза по много полезни причини“ вмѣсто „книза по много поакитни причини“; № 53, стр. 4, к. III, редъ 43 отъ горѣ „администраторъ“ вмѣсто „адмираторъ“; сѣщия №, стр. 2, к. III, редъ 16 отъ долу да се чете: „не е важно само ритмонѣтството, важни сж и идеитѣ, които е прекаратъ посредствомъ ритмонѣтството; не сж важни само идеитѣ, важно е и ритмонѣтството, което е прокиравалъ посредствомъ идеитѣ“.

Печатница „Напрѣдѣкъ“ — София.